నాకు నచ్చిన నా కథ

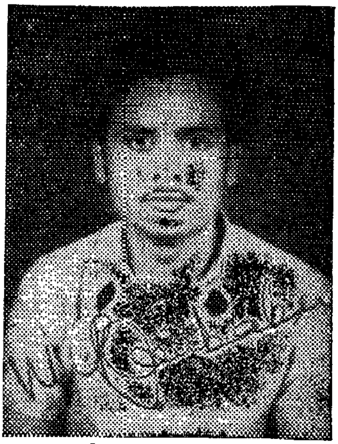

వేదగిరి రాంబాబు

ప్రతి మనిషి మనసులోనూ అట్టడుగు పొరలలోనయినా బాల్యం తాలూకు అనుభూతులు అణిగివుంటాయి. ఆ మనుషులు గాని, పరిస్థితులు గాని గుర్తుకు రాగానే అవన్నీ గుర్తుకొచ్చి గిలిగింతలు పెడతాయి.

కొందరి అనుభూతులు తియ్యనివైతే మరికొందరికి చేదు అనుభూతులు వుంటాయి. ఒకరి తియ్యటి అనుభూతి మరొకరికి చేదు అనుభూతి కావచ్చు.

చిన్నప్పటి ఆటలని మరచిపోకుండా అదే తన జీవితమని కలలుగనే యువతి, ఆ కలలని కల్లలుగా మరచిపోయిన యువకుడు మనస్తత్వాలచుట్టూ అల్లిన 'పెళ్ళికూతురు' కథ నా కథల్లో నాకు ఇష్టమైన కథ.

పెళ్ళికూతురు

ఆ గుడి అంతా చాలా హడావుడిగా తయారైంది ఉదాల్లో! ఆడపెళ్ళివారు వచ్చేసి గుడిలో ఆ ఉదయమే ఏర్పాటుచేసిన పందిరంతా ఆక్రమించేశారు. అరుగులమీదా, కోనేటిదగ్గరా—ఎక్కడ చూసినా రంగురంగుల చీరలే! అప్పటి

కప్పుడు ఈ విషయం తెలుసుకొని గుడి బయట ఇద్దరు సోడాబళ్ళవాళ్ళు వచ్చే శారు.

గుడినానుకునేవున్న పెంకుటింట్లోంచి పూజారి లక్ష్మీనరసింహాచారి పట్టు పంచె కట్టుకొని, ప్రక్కనున్న గోదతలుపు తీసుకుని గుడిలోకి ప్రవేశించాడు.

ఆ పెంకుటింటి కిటికీలోంచి ఇదంతా గమనిస్తున్న మయూరి నవ్వుకొంది.

ఆ గుడిది కళ వచ్చేది ఇలాంటప్పుడే; లేదా దేవుది ఉత్సవాలు జరిగేప్పుడు; అంతే-మిగతా అన్నివేళలా కళాకాంతులూ, సందడీ లేకుండా వెలవెలబోయినట్లు కనబడుతుంది

"ఈ గుళ్ళో పెళ్ళిచేసుకున్న వాళ్ళందరూ పిల్లాపాపలతోనూ, సిరిసంపదల తోనూ కళకళలాడిపోతుంటారు" అని అందరితో చెబుతుంటాడు తన తండ్రి.

కానీ ఆయనలా ఎందుకు చెప్తారో తనకు తెలుసు. మరికొంతమంది ఆ మాటల కాకర్షింపబడి వారింట జరిగే పెళ్ళిళ్ళవేడుకలు ఆ గుడిలోనే చేయాలని ఆయన ఆశ; ఏదేమైనా ఆ పెళ్ళిళ్ళ వేడుకలు ఈ కిటికీలోనే కూర్చొని కనులారా తిలకించడం తనకూ అలవాటైపోయింది.

పెళ్ళి ఎలా జరుగుతుందో తనిప్పుడు సులభంగా చెప్పేయగలదు. నిజానికి చాలావరకూ ఆ పెళ్ళి మంత్రాలుకూడా తనకి కరతలామలకం అయిపోయాయ్. వాళ్ళు ఒప్పుకోవాలేగాని తను పౌరోహిత్యంకూడా చేసేయగలదు. నవ్వు వచ్చింది మయూరికి.

పెళ్ళికూతురు కాబోయి ఓ మూలగా కూర్చొని స్నేహితురాళ్ళతో కబుర్లు చెబుతోంది. ఆమెవేపు పరీక్షగా చూసింది మయూరి.

ఫరవాలేదు బాగానే వుంది. ధనవంతులమ్మాయిలాగానే కనబడుతోంది. మెరిసిపోయే నగలే చెపుతున్నాయా విషయం; అన్నినగలుండాలేగాని తనంతకన్నా ఎక్కువగా మెరిసిపోగలదు.

అక్కడ జరిగే పెళ్ళిళ్ళన్నింటిలోనూ పెళ్ళికూతుళ్ళను తనతో పోల్చు కోవడం బాగా అలవాటైపోయింది.

అవును; తనూ ఓ రోజు అలానే పెళ్ళికూతురవుతుంది. తన వివాహం కూడా ఆ గుడిలోనే జరుగుతుంది. వరుడుకూడా మరెవరో కాదు....

ఈశ్వర్;

తనకి ఏడెనిమిదేళ్ళ వయసున్నప్పుడు మొదటిసారిగా పరిచయమైంది అతనితో.

తనప్పుడు కోనేటిగట్టున చెట్టుకింద బొమ్మలాట ఆడుకుంటోంది. వాళ్ళా వూరికి కొత్తగా వచ్చారప్పుడు. తన ఇంటికి రెండిళ్ళవతలవున్న మేడలో దిగారు. వాళ్ళ నాన్నకో మోటర్ సైకిలుండేది కూడా!

"ఏయ్! నేను కూడా ఆడతాను...." అన్నాడతను దగ్గరకొచ్చి నిలబడి.

తనకీ ఒంటరితనం భరింప శక్యంగాకుండగా వుండటంవల్ల వెంటనే అందుకు అంగీకరించింది.

అంతే! ఆ రోజునించీ ఇద్దరూ జత. బడికి వెళ్ళడం, రావడం, ఆడుకోవడం— అన్నీ కలిసే!

అతనూ తన వయసువాడే అయినా తను కూప స్థమండూకంలాంటి ఆ గుడి ఆవరణలోనే పెరగడంచేత అతను చెప్పే విషయాలన్నింటినీ అలా నోరు తెరుచుకుని వింటూండేది. తన అమాయకత్వాన్ని అసరాగా తీసుకుని అతను విజృంభించి చెప్పే కొన్ని అబద్ధాలను కూడా నిజమని నమ్మేసేది.

తన దృష్టిలో పెద్ద మొనగాడిలా పెరిగిపోయాడతను. వేసవి శలవుల్లో మధ్యాహ్నమే తమింటికి వచ్చేసేవాడు. ఇద్దరూ కోనేటి గట్టుమీదనించి నడిచి అవతలవొడ్డుకి చేరి అక్కడ అడవిలా పెరిగిపోయిన చెట్లమధ్యనించీ, గుబుర్ల సందునుంచీ తిరుగుతూ అంతవరకూ తనెన్నడూ వెళ్ళలేకపోయిన కొత్త కొత్త ప్రదేశాల్ని చూస్తుండేవాళ్ళు. అలా చెట్ల గుబుర్లలోకెళ్ళడం తన కెంతో భయాన్ని కలిగించేది. కానీ అతను హీరోలాగా తన చెయ్యి పట్టుకొని లాక్కెళ్ళేవాడు.

ఓసారి అలా వెళ్తుంటే ఓ పెద్ద పామెదురైంది.

అంతే! ఇద్దరూ ఒకళ్ళచేతిని మరొకళ్ళు గట్టిగా పట్టుకొని ఒకటే పరుగుతో గుడికి చేరుకున్నారు. ఆ తర్వాత మళ్ళీ ఎప్పుడూ అంతదూరం వెళ్ళలేదు! గుళ్ళోనే ఆడుకొంటుండేవాళ్ళు. గుళ్ళో పెళ్ళిళ్ళు జరుగుతూంటే తామిద్దరికీ ఎంత సరదాగా వుండేది!

తను లంగా, జాకెట్లు వేసుకోవడం మొదలుపెట్టాక అదివరకటిలా అతనితో తిరగాలంటే బిడియంగా వుండేది. అమ్మకూడా అదివరకటిలా ఇష్టంవచ్చినట్లు తిరగవద్దని ఆంక్షలు పెట్టింది.

అతను మాత్రం ప్రతిరోజూ తనకోసం వస్తూండేవాడు. కిటికీ బయటనే నిలబడి కాసేపలా వెళ్ళి ఆడుకుందాం రమ్మని వేధించేవాడు.

తల్లిని బ్రతిమాలి ఇద్దరూ గుడిలోనే అరుగుమీద కూర్చుని ఏవేవో కబుర్లు చెప్పుకునేవాళ్ళు. అతనితో వుంటే అసలు సమయమే తెలిసేది కాదు!

ఓరోజు జరిగిన సంఘటన తనిప్పటికే కాదు ఎప్పటికీ మరచిపోలేదు.

ఆ రోజు తన తల్లి తండ్రి గుళ్ళో జరుగుతున్న పెళ్ళి హడావిడిలో వున్నారు.

మామూలుగా మిట్టమధ్యాహ్నం తనకోసం అతనొచ్చాడు.

"మీ అమ్మా నాన్నా ఇంట్లో లేరా?" ఆనందంగా అడిగాడు.

"ఊహూఁ....గుళ్ళో వున్నారు...."

"అలాగైతే మనం కోనేటిదగ్గరకు వెళ్ళి ఆడుకుందామా?"

"అమ్మో! అమ్మ చూస్తే....?"

"ఏం పర్లేదు. అందరూ ఆ పెళ్ళిసందట్లో వున్నారు." తనని బలవంతం చేయసాగాడు.

కాసేపతనితో సరదాగా గడపాలని తనకీ వుంది. ఎంతోకాలమైంది. తామిద్దరూ ఆ చెట్ల గుబుర్లలో ఆడుకొని.

ఇద్దరూ పెళ్ళివాళ్ళ మధ్యనించి తప్పించుకొని కోనేటివేపు పరుగెత్తసాగారు. మంగళవాయిద్యాలు మ్రోగడం మొదలైందప్పుడే!

కోనేటి వొడ్డున కూర్చొని ఇద్దరూ చాలాసేపు పెళ్ళిగురించి కబుర్లు చెప్పుకున్నారు.

హఠాత్తుగా అడిగాడతను.

"మయూరీ! మనం కూడా పెళ్ళిచేసుకుందామా?"

"ఏంటి పెళ్ళా?"

"ఉత్తుత్తి పెళ్ళేలే...."

"ఛీ! పాడు"

"ఏం!"

"అమ్మో! ఎవరైనా చూస్తే...."

"ఇక్కడి కెవరొస్తారనీ? ఎవరూ రారు."

పైకి వద్దనేసిందేకాని నిజానికి తనకీ సరదా కలిగింది. మరుక్షణంలో ఇద్దరూ పెళ్ళికొడుకు, పెళ్ళికూతురుగా మారిపోయారు.

కోనేటి గట్టునే చెట్లగుబుర్లో పెద్ద పెద్ద అరటిఆకుల్ని పరచుకొని ఇద్దరూ కూర్చున్నా రెదురెదురుగా.

గుడిలో మంగళసూత్రం కట్టే సమయంలో వాయిద్యాలు పెద్దఎత్తున మారుమ్రోగినయ్.

వెంటనే అతను లేచి అంతకుముందే సిద్ధంగా వుంచుకున్న పసుపుదారం తన మెడలో కట్టేశాడు! ఆ తర్వాత ఎండిపోయిన చెట్ల ఆకుల్ని తలంబ్రాలుగా ఇద్దరూ ఒకరి నెత్తిన మరొకరు పోసుకున్నారు. తన పొట్టి లంగాకి, అతని నిక్కరుకీ ఓ కాడు ముడేసుకొని ఇద్దరూ తాము కూర్చున్న స్థలంచుట్టూ ప్రదక్షిణాలు చెయ్యసాగారు. ఆ సమయంలో తన చిటికెనవేలును పట్టుకోవడం కూడా మరచిపోలేదతను! ఆ తర్వాత అంత వెల్తురులోనూ అతను తనకి అరుంధతి నక్షత్రం చూపించాడు. కనిపించిందని తను తలూపింది....

ఆ పెళ్ళి ఉత్తుత్తి పెళ్ళని తనకి తెలిసినా నిజంగానే తన పెళ్ళి జరుగుతోందన్నట్లు భావన కలుగసాగింది!

"ఇప్పుడు మనిద్దరం మొగుడూ, పెళ్ళాం అయ్యాం కదూ!" అడిగాడీశ్వర్.

తనకి తెలీకుండానే విపరీతమైన సిగ్గేసింది. అప్పట్లో తనకి వివాహమంటే ఏంటో పూర్తిగా తెలీకపోయినా ఆ పవిత్రమైన బంధంలోని అనుభూతి కదిలించి వేసింది.

"ఏయ్! మాట్లాడవేం!" ఆప్యాయంగానే రెట్టించాడతను.

"మనం ఇలా చెయ్యడం తప్పు కదూ... "

"ఎలా?"

"ఇలాగే...." ఆ తర్వాత చెప్పలేకపోయింది తను. హఠాత్తుగా అతనంటే ఓ సరికొత్త ఆకర్షణ ప్రారంభమైంది తనలో.

"ఏయ్! అలా మూగదానిలా అయిపోయావేంటి! మాట్లాడవేం!" తనకి దగ్గరగా వచ్చి తాకుతూ అడిగాడతను.

అతని స్పర్శ తనలో వింత అనుభూతిని కలిగిస్తోంది!

తను నెమ్మదిగా తలెత్తి అతని కళ్ళల్లోకి చూసింది. తనవంకే చూస్తున్నాడతను. ఆ చూపుల్లో విద్యుత్ ప్రవహించినట్లయింది. సిగ్గుతో తల వాలిపోయింది. మధురస్మృతులు మనసుని కమ్మేయసాగాయ్...."

అతని కౌగిట్లో వలిగిపోతున్నప్పుడు కాని తిరిగి తనకి బాహ్యప్రపంచం గుర్తుకు రాలేదు. లేకపోతే ఆ కౌగిలి తమనెంత దూరం తీసుకెళ్ళేదో! అంతవరకూ కలగాపులగంగా వినబడుతున్న మంగళవాయిద్యాలు ఆగిపోయి తమని పూర్తి స్పృహలోకి తెచ్చాయ్.

"ఏయ్. వదులు...." అంది తను భయంగా వెనక్కి తోసేస్తూ.

ఈశ్వర్ కూడా భయపడిపోయాడు. చటుక్కున తనని వదిలేసి దూరంగా జరిగాడు.

"కోపం వచ్చిందా?" కొన్ని క్షణాల మౌనం తర్వాత అతనే అడిగాడు.

"ఊహూఁ.... లేదు.... ఇంటికి వెళ్ళిపోదాం" గబగబా బయల్దేరింది తను. వెనకనే అతనూ వచ్చేశాడు.

దారిలో తనేమీ మాట్లాడలేదు. అతనూ మాట్లాడలేదు.

ఆ తర్వాత మూడు నాలుగు రోజులు వాళ్ళిద్దరూ కలుసుకోనేలేదు. కానీ అతనంటే తనకున్న అభిమానం ఇదివరకటికన్నా రెట్టింపైందని మాత్రం తను గ్రహించింది!

సరిగ్గా అప్పుడే వాళ్ళ నాన్నగారికి వేరే వూరు ట్రాన్స్‌ఫరైంది.

వెళ్ళేముందు తన దగ్గరకొచ్చాడీశ్వర్.

అమ్మ వద్దని వారించినా వినకుండా అతని వెనకే బయల్దేరింది. ఇద్దరూ గుడిలోకొచ్చి కూర్చున్నారు.

"మేం రేపెళ్ళిపోతున్నాం" దిగులుగా అన్నాడతను.

తన కంతకుముందురోజు ఆ విషయం తెలిసినప్పట్నించే మనసంతా అదోలా అయిపోయింది. అతనలా అడిగేసరికి కన్నీళ్ళాపుకోలేకపోయింది.

"మళ్ళీ ఎప్పుడైనా వస్తావా ఇక్కడికి?" వొంగురుబోయిన గొంతుతో, కళ్ళు తుడుచుకుంటూ అంది.

"పెద్దాడినయ్యాక తప్పకుండా వస్తాను. అప్పుడు మనిద్దరం గుళ్ళో అసలైన పెళ్ళి చేసుకుందాం."

తను చటుక్కున తలెత్తి అతని వేపు చూసింది "నిజంగానే?"

"అవును! మనం పెళ్ళిచేసుకుంటే ఎంతో బావుంటుంది కదూ! అప్పుడు మనం ఇంచక్కా అమ్మా నాన్నగార్లలాగా కలిసేవుండొచ్చు హాయిగా!"

"నువ్వు తప్పకుండా వస్తావా?"

"ఒట్టు...." తన చేతిలో చెయ్యివేసి గిల్లుతూ అన్నాడతను.

అంతే. అతను వెళ్ళిపోయి దాదాపు పదిహేను సంవత్సరాలు కావస్తోంది. ప్రతిరోజూ అతనికోసం ఎదురుచూస్తూనే వుంది.

ఆ తర్వాత గుడిలో ఎన్నో పెళ్ళిళ్ళు చూసింది. ఏ పెళ్ళి చూసినా తన కళ్ళముందే మెదిలేది అనాటి తమ పెళ్ళి అటే!

గుళ్ళో జరిగే ప్రతి పెళ్ళిలోనూ పెళ్ళికూతురు తనే అయినట్లు, పెళ్ళి కొడుకు ఈశ్వర్ అయినట్లు వూహించుకోవడం అలవాటైపోయింది.

"పిలుస్తుంటే పలకవేమే! ఇంక ఆ పెళ్ళి చూడ్డంలో పడితే ఇంట్లో పనే గుర్తుండదు నీకు...." తల్లి మాటలకి వులిక్కిపడి ఆలోచనల్లోంచి బయటపడింది మయూరి.

ఆమెకు తల్లిని చూస్తుంటే అభిమానం, ప్రేమ పెల్లుబికినై ఒక్కసారిగా! తల్లి అలా తనకెందుకు పనిచెబుతుందో తనకి తెలుసు.

తన వయస్సు పెరిగిపోతుందనీ, తనకి పెళ్ళి చేయలేకపోతున్నామని తల్లి దండ్రుల బాధ. తనూ అలాంటి దిగులు పెట్టుకుంటుందేమోనన్న భయంతో పెళ్ళి చూడనివ్వకుండా ఆ రోజంతా ఏదో పని పురమాయిస్తుంది అమ్మ.

తనకు పెద్దగా చదువు లేదు. గొప్ప అందగత్తె కాదు. తమవాళ్ళకి మంచి కట్నం ఇచ్చే స్తోమతు కూడా లేదు. తన వివాహం ఎలా అవుతుంది?

ఒకవేళ ఎప్పటికైనా తనకి వివాహం జరిగితే ఈశ్వర్‌తోనే జరుగుతుంది. అతను తనకిచ్చిన మాట నిలబెట్టుకోవడానికి ఏనాటికైనా తప్పకుండా వస్తాడని ఆశ వుంది. ఆ ఆశే తనకి బ్రతుకుమీద కోరిక కలిగిస్తోంది

గుళ్ళో మంగళవాయిద్యాలు పెద్ద పెట్టున మారుమ్రోగుతున్నాయి. వధువు మెడలో తాళి కడుతున్నాడు పెళ్ళికొడుకు.

మయూరి నెమ్మదిగా అక్కడినుంచి లేచి, పెళ్ళి తన పెట్టె తెరిచి-అందులో భద్రంగా దాచుకున్న సన్నని పసుపు దారం పైకి తీసి చూసుకొంది.

అది ఆనాడు ఈశ్వర్ తన మెడలో కట్టిన తాళి!

తనివితీరా ఓసారి మెళ్లో వేసుకుని చూసుకొని... దాన్ని భద్రంగా మళ్ళీ పెట్లో దాచి వంటింటివేపు నడిచిందామె.

'ఎప్పటికైనా ఈశ్వర్ తనకోసం వస్తాడు. తన కప్పుడే పెళ్ళవుతుంది!' ఆశగా అనుకొంది.

నిజానికి గుళ్లో జరుగుతున్న పెళ్ళిలోని వరుడు తన ఈశ్వరేననీ-అతను ఆనాటి స్మృతుల్నీ, పెళ్ళినీ పిల్లలాట లాగానే మరచిపోయాడనీ - ఇప్పుడతను పెళ్ళిచేసుకుంటున్నమ్మాయివల్ల తన అంతస్థు మరింత పెరిగినట్లు భావిస్తున్నాడనీ-ఆమెకి తెలీదు ఊహించలేదు కూడాను! ఆమెపాలిట శాపమో, వరమో గాని మానసికంగానే కాకుండా, శారీరకంగాకూడా అతన్లో వచ్చిన విపరీతమైన మార్పు ఆమెకతన్ని గుర్తించే అవకాశం కలుగనీయలేదు. అతను గుర్తుకొచ్చినప్పుడల్లా అతని సరసన పెళ్ళికూతురుగా వూహించుకొని సిగ్గుపడిపోవడమే ఆమెకు తెలుసు. ౦౦